

ARESZTOWANIE „SZESNASTU”. REKONSTRUKCJA

Śledztwo i proces przywódców Polskiego Państwa Podziemnego miały stworzyć sprzyjające okoliczności do przeforsowania sowieckiej wizji powojennej Polski, a zwłaszcza do utworzenia w Polsce na forsonanych przez Stalina zasadach Tymczasowego Rządu Jedności Narodowej. Chodziło też o skompromitowanie w oczach Ameryki i Wielkiej Brytanii Polaków sprzeciwiających się narzuceniu dominacji sowieckiej.

Styczeń 1945 r. zamyka w dziejach polskiego podziemia niepodległościowego etap konspiracji antyniemieckiej. Przed wszystkimi jej uczestnikami stanęło pytanie, czy ujawnić się, akceptując tym samym stan zależności od Związku Sowieckiego, czy kontynuować walkę o suwerenność w podziemiu. Trwanie w podziemiu stawało się jednak coraz trudniejsze. Postępująca dekonspiracja podziemnych instytucji skłaniała do podejmowania starań o uzyskanie statusu legalności. Nadzieje na to dawały uchwały konferencji jałtańskiej. Na spotkaniu „Wielkiej Trójki” w Jałcie na Krymie w dniach 4–11 lutego 1945 r. postanowiono m.in., że działający w Polsce Rząd Tymczasowy zostanie zrekonstruowany na szerszej podstawie demokratycznej. 13 lutego 1945 r. premier Tomasz Arciszewski odrzucił postanowienia jałtańskie, stwierdzając, że dyktat ten nie zobowiązuje ani rządu RP, ani Narodu Polskiego. Odmienne stanowisko zajęła Rada Jedności Narodowej w kraju. 22 lutego 1945 r. uznała postanowienia jałtańskie, widząc szansę ratowania suwerenności Polski w wejściu polskich partii niekomunistycznych do deklarowanego w Jałcie rządu „jedności narodowej”¹. Stąd też zrodziło się oczekiwanie na zaproszenie do podjęcia rokowań w ramach Komisji Trzech. Zamiast tego pojawiły się propozycje zachęcające stronnictwa do wystąpienia z Rady Jedności Narodowej i do wyjścia z podziemia.

Najmniej odporni na komunistyczne zachęty okazali się działacze Stronnictwa Ludowego. Na dzień 2 kwietnia 1945 r. zapowiedzieli ujawnienie stronnictwa². To sprawiło, że nad możliwością legalnego działania zaczęli się zastanawiać i inni. W tej atmosferze pojawiło się sowieckie zaproszenie do podjęcia rozmów.

Propozycja była prowokacją sowieckiego kontrwywiadu, który od dłuższego czasu pracował nad ujęciem kierownictwa Polskiego Państwa Podziemnego³. Gen. Iwan Sierow, pełnomocnik Państwowego Komitetu Obrony do spraw ochrony tyłów 1. i 2. Frontu Białoruskiego, zastępca szefa sowieckich służb bezpieczeństwa Ławrientija Berii⁴, w dwa dni po zajęciu Warszawy,

¹ *Armia Krajowa w dokumentach 1939–1945*, Wrocław 1991, t. 6, s. 460.

² PPS zapowiedziało wyjście z podziemia z chwilą powołania nowego rządu przewidzianego uchwałami jałtańskim. Zob. *Armia Krajowa w dokumentach 1939–1945*, Londyn 1981, t. V, s. 310.

³ Zob. A. Chmielarz, *Kombinacja – rozmowy. Porwanie szesnastu przywódców Polski Podziemnej w świetle najnowszych, nieznanych dokumentów*, „Gazeta Wyborcza”, 24 III 1995, nr 71.

⁴ Prezydium Krajowej Rady Narodowej 24 IV 1946 r. nadało krzyż IV Klasy Orderu Virtuti Militari gen. Sierowowi „za wybitne zasługi przy wyzwoleniu Polski spod okupacji niemieckiej”. 2 VIII 1995 r. prezydent RP Lech Wałęsa uchylił uchwałę KRN w części dotyczącej nadania Sierowowi orderu VM.

19 stycznia 1945 r., meldował, że: „Działają grupy operacyjne złożone z pracowników Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego Polski i naszych czekistów, celem wykrycia i aresztowania kierownictwa Komendy Głównej AK, NSZ i innych podziemnych partii politycznych”⁵.

NKWD bardzo sprawnie posługiwało się agenturą i skutecznie wykorzystywało informacje uzyskane od aresztowanych. W lutym 1945 r. aresztowano Zygmunta Domańskiego ze Stronnictwa Narodowego, który podczas przesłuchania zeznał, że jest: „członkiem Komitetu Centralnego podziemnego Stronnictwa Narodowego. Podczas dalszego przesłuchania Domański wymienił wiceprezidenta Rady Jedności Narodowej Zwierzyńskiego i czterech ministrów polskiego emigracyjnego rządu, pracujących nielegalnie na terytorium Polski”⁶.

Aleksandra Zwierzyńskiego aresztowano 8 marca 1945 r. W śledztwie zeznał, że: „Rada Jedności Narodowej całkowicie popiera londyński rząd emigracyjny [oraz] żądania wysuwane przez ten rząd o włączeniu w skład przyszłego polskiego Rządu Tymczasowego Mikołajczyka. W związku z tym ogłosili deklarację, w której protestują przeciwko decyzjom konferencji w Jałcie [...], a także oświadczają, że są gotowi wziąć udział w konsultacjach, które będą prowadzone przez komisję trzech mocarstw w Moskwie”⁷. Ta informacja została skrupulatnie wykorzystana w przygotowaniu prowokacji „rozmowy”. Zresztą Rosjanie, przesłuchując Zwierzyńskiego, dysponowali kopią Deklaracji RJN⁸.

Poszukiwania NKWD były na tyle skuteczne, że zagroziły bezpieczeństwu RJN i KRM. Stąd też Delegat Rządu RP Jan Stanisław Jankowski upoważnił 3 marca 1945 r. premiera Arciszewskiego do zakomunikowania rządowi brytyjskiemu i amerykańskiemu danych personalnych członków Krajowej Rady Ministrów⁹, ponieważ: „od kilku dni zaczęły się w miejscu naszego pobytu aresztowania i zasadzki [...]. Penetracja NKWD jest tak intensywna, że niebezpieczeństwo dla nas i aparatu jest groźne”¹⁰. Jak zanotował Kazimierz Pużak: „NKWD w Milanówku – gdzie koncentrowało się życie polskiego podziemia – było jak u siebie w domu, buszując wśród urzędników Delegatury, no i via PPR wśród ludowców...”¹¹

NKWD podjęło próbę dotarcia do gen. Leopolda Okulickiego w początkach lutego 1945 r. Ze wspomnień Władysława Minkiewicza opublikowanych w 1980 r. wiemy, że do gen. Okulickiego dotarł kpt. Zbigniew Woronicz¹², który przekazał wiadomość od generała Polskiej Armii Ludowej Stanisława Pieńkosia „Skały”, że dowództwo Armii Czerwonej szuka kontaktu z Komendantem AK¹³. Zachowany raport kpt. Zbigniewa Woronicza pozwala na dokonanie próby rekonstrukcji sowieckich usiłowań dotarcia do polskich władz konspiracyjnych, które zakończyły się ich podstępny aresztowaniem¹⁴.

⁵ Teczka specjalna J.W. Stalina. Raporty NKWD z Polski 1944–1946, Warszawa 1998, s. 174.

⁶ *Ibidem*, s. 208.

⁷ *Ibidem*, s. 209.

⁸ *Ibidem*.

⁹ Armia Krajowa w dokumentach..., t. V, s. 315.

¹⁰ *Ibidem*, s. 314.

¹¹ K. Pużak, *Wspomnienia*, Gdańsk 1989, s. 90.

¹² Kpt. Zbigniew Makusz-Woronicz, ur. 2 V 1916 r. w Granicy, s. Ryszarda i Wandy, 1935–1938 w WP, następnie w Korpusie Straży Granicznej; szef kontrwywiadu Komendy Obszaru Lwów, od czerwca 1951 r. do maja 1952 r. kierował organizacją „Odwet Górski”, 14 III 1953 r. skazany na karę śmierci, 31 XII 1953 r. wyrok złagodniono do kary dożywotniego więzienia.

¹³ W. Minkiewicz, *Wspomnienia 1939–1954*, „Zeszyty Historyczne” 1987, z. 80, s.134–135; zob. też: *idem*, *Mokotów, Wronki, Rawicz. Wspomnienia 1939–1945*, Warszawa 1990, s. 24–25.

¹⁴ Historię rokowań gen. Okulickiego z Sowietami odtworzono na podstawie raportu kpt. Zbigniewa Woronicza „Jurgara” z 18 III 1945 r. Dokument znajduje się w zbiorach p. H. Rybickiej.

W raporcie kpt. Zbigniew Woronicz (posługiwał się wówczas pseudonimami „Jur”, „Jurgar” i „Wir”)¹⁵ podaje, że informację o tym, iż sztab Georgija Żukowa zwrócił się z propozycją rozmów, otrzymał od „Skatę” wraz z mjr. audytorem Lucjanem Milewskim „Baczyńskim”¹⁶. Przekazanie tej informacji przez Woronicza potwierdza gen. Okulicki w złożonym w Moskwie zeznaniu własnym: „Za pośrednictwem »Zbyszka-Wira« (nazwiska nie znam), który poprzednio pracował, o ile pamiętam, w dywersji albo wywiadzie, a obecnie dołączył do grupy pułkownika »Sępa«, poprzednio »Radosława« – Mazurkiewicza [...] zaproszenie na rozmowę...”¹⁷, a także podkomendny Woronicza Olgierd Bujwid: „Jeżeli chodzi o rozmowy gen. »Niedźwiadka« z Armią Czerwoną, to rozpoczęły się one z inicjatywy marsz. Żukowa, który polecił gen. Iwanowowi nawiązać kontakt z gen. »Niedźwiadkiem« w sprawach normalizacji stosunków pomiędzy AK a rządem lubelskim i Zw[iązkiem] Sowieckim. Pośrednictwa w tej sprawie podjął się gen. »Skata«, stając się łącznikiem sowieckim, ze strony AK mjr audytor »Baczyński« – prokurator K[omendy] G[łówniej], oraz kpt. »Jurgar« – adiutant gen. »Niedźwiadka«”¹⁸.

Pośrednictwo Pieńkosia i nawiązanie kontaktu z Woroniczem potwierdza również Sielow, który jednak datuje to zdarzenie w marcu 1945 r.: „Na początku marca udało się nam nawiązać bezpośredni kontakt z byłym adiutantem generała Okulickiego, majorem »Wirem« (pseudonim), po czym oficerowie »Polskiej Armii Ludowej« zostali wyprowadzeni z kombinacji i następującego w ślad za tym przebiegu rozmów nie znają”¹⁹.

Przekazanie informacji przez Woronicza rozpoczęło realizację sowieckiej prowokacji „kombinacja rozmowy”, która doprowadziła do ujęcia przywódców Polskiego Państwa Polskiego i postawienia ich przed sądem w Moskwie w czerwcu 1945 r.

Gen. Okulicki, jak podaje Woronicz, polecił „wysondowanie propozycji”²⁰. Wynikiem tego było spotkanie²¹ z gen. Pieńkosiem i płk. „Burzą”²²: „W czasie omawiania ewentualnego spotkania Pana [tj. gen. Okulickiego] lub jego pełnomocników (to jest Baczyńskiego i mnie) z gen. Skatą i gen. Burzą, którzy byli rzecznikami strony sowieckiej – zostaliśmy

¹⁵ W meldunku z 21 VI 1945 r. skierowanym do KG AK ref. IIB Olgierd Bujwid „Ulewa”, „Wir” pisze: „Kpt. Jurgar był moim przełożonym, adiutantem gen. Niedźwiadka” (Archiwum b. UOP, nr 1686–1699, poz. 179). Bujwid, wcześniej oficer obwodu „Wrona”, po rozwiązaniu AK właśnie za pośrednictwem Woronicza wraz z ppor. Bolesławem Grafem „Sławem”, „Brašawem” skierowany został do sztabu tworzonego Okręgu Warszawskiego (najprawdopodobniej organizacji „Nie”). Bujwid objął funkcję oficera organizacyjnego oraz adiutanta dowódcy nowego Okręgu Warszawskiego ppor. Grafa. Był jednocześnie zastępcą kierownika komórki wywiadu kryptonim „Brašaw”, należącej do sieci „Jurata”. Brał udział w rozmowach z Pimienowem. Zob. A. Chmielarz, J. Sawicki, *Jeszcze jeden świadek*, „Tydzień Polski” (Londyn), 7 XII 1991, nr 49.

¹⁶ Mjr aud. Lucjan Milewski, zastępca szefa Służby Sprawiedliwości KG ZWZ-AK, prokurator Wojskowego Sądu Specjalnego przy KG AK, po powstaniu oficer KG AK, od kwietnia do listopada 1945 r. oficer Departamentu Sprawiedliwości MON.

¹⁷ *Proces szesnastu. Dokumenty NKWD*, oprac. A. Chmielarz, A.K. Kunert, Warszawa 1995, s. 408.

¹⁸ List do gen. Karaszewicza z 17 VII 1946 r., zob. A. Chmielarz, J. Sawicki, *Jeszcze jeden świadek...*

¹⁹ *Proces szesnastu...*, s. 446.

²⁰ Według relacji Władysława Minkiewicza to on pośredniczył w nawiązaniu przez Woronicza kontaktu z Okulickim, który polecił Woroniczowi trzymanie ręki na pulsie. Kontakt miał być utrzymywany za pośrednictwem Minkiewicza (zob. W. Minkiewicz, *Wspomnienia...*, s. 135).

²¹ Daty spotkania w raporcie brak.

²² Nazwisko nieznanne.

powiadomieni, że o ile do spotkania w ciągu 3 dni nie dojdzie, to nastąpią represje ze strony sowieckiej wobec AK". Woronicz i Baczyński w tej sytuacji przerwali pertraktację, a protokół omawiający techniczną stronę ewentualnego spotkania unieważniono. Odpis tego protokołu Woronicz osobiście doręczył gen. Okulickiemu.

W dniu, w którym miała zostać udzielona odpowiedź – prawdopodobnie przed 21 lutego – Okulicki wydał rozkaz, aby: „sprawę przewlec powiadamiając, że kurier nie powrócił”. Zwłoka, o której pisze w swym raporcie kpt. Woronicz, spowodowana została najprawdopodobniej tym, że gen. Okulicki postanowił przedstawić sprawę obradującą w Podkowie Leśnej Komisji Głównej Rady Jedności Narodowej.

21 lutego w protokole obrad zapisano: „[...] Niedźwiadek przedstawia sprawę próby nawiązania z nim kontaktu przez marszałka Żukowa. Przy omawianiu tej sprawy jednomyślnie odradzano pójście na takie spotkanie z motywacją, że po rozwiązaniu AK nie ma i Komendanta AK. Dalej stwierdzono, że żadnej dywersji na tyłach wojsk sowieckich nie prowadzą oddziały AK, a dywersja, jaka ma miejsce, może być dziełem czynników niemieckich lub prowokacyjnych. Dla odciążenia się od tej sprawy Seret [Kazimierz Pużak, przewodniczący RJN] zaproponował wydanie przez pełnomocnika [tj. Delegata Rządu] enuncjacji, że AK jest rozwiązana i że za wszelką dywersję, która może pochodzić z różnych stron, my nie ponosimy żadnej odpowiedzialności. Oleśnicki [Aleksander Zwierzyński] propozycję tę poparł, a Pełnomocnik ją przyjął”²³.

Odpowiedź, którą Woroniczowi doręczyła „pani Soldau”, czyli Irena Tomalak²⁴, została przekazana 24 lutego gen. „Skale” i ptk. „Burzy”. Ustalono, że następne spotkanie odbędzie się za dwa dni, czyli 26 lutego. Na tym spotkaniu gen. Pieńkoś poinformował Woronicza i Baczyńskiego, że „życzeniem pełnomocnika gen. ptk. Lwanowa, szefa sztabu Żukowa ptk. Pimienowa” jest osobiste spotkanie z delegatami akowskimi celem wyjaśnienia trudności, które opóźniają spotkanie z Okulickim.

1 marca 1945 r. Woronicz przekazał na ręce ppłk. Jerzego Michalewskiego „Jerzego”, „Hellera”²⁵ meldunek o wynikach rozmów: „zameldowałem o tym, że strona rosyjska chce z Baczyńskim i ze mną bezpośrednio rozmawiać. Na odbycie tej rozmowy otrzymałem od p. Jerzego zgodę. Równocześnie złożyłem Panu dyr. meldunek sytuacyjny, podając, że Pimienow jest szefem defensywy u Żukowa, oraz podałem wiadomych nam konfidentów Pimienowa na tereny podwarszawskie”.

Jako miejsce następnego spotkania z ppłk. Jerzym Michalewskim ustalono Brwinów. Zapowiedziane spotkanie z Rosjanami odbyło się 4 marca w Pruszkowie. Ze strony sowieckiej obecni byli Pimienow, kpt. Wasinski i starszy lejtnant prof. Korczak-Chodkiewicz. Wprowadzającymi byli gen. „Skala” i ptk. „Burza”. Woronicz i Baczyński zostali przedstawieni przez Pieńkosia: „jako byli oficerowie AK, obecnie członkowie PAL. Baczyński jako ppłk, a ja jako mjr Wir”.

Pimienow próbował przekonać delegację akowską, że strona sowiecka ma szczerę i uczciwe zamiary, a podjęcie rozmów przyniosłoby odprężenie we wzajemnych stosunkach. Odpowiadając Pimienowowi na pytanie, dlaczego strona polska nie wierzy i nie ufa stronie rosyj-

²³ Protokół posiedzenia Komisji Głównej RJN, odbytego 17 II 1945 r. oraz 19, 21, 24 lutego [w:] *Protokoły posiedzeń Rady Jedności Narodowej (7 XI 1944–1 VII 1945)*, „Dokumenty i Materiały Archiwum Polski Podziemnej 1939–1956” 1995, nr 3, s. 50–51.

²⁴ Irena Tomalak (1895–1971) była zastępczynią kierowniczką Oddziału Łączności Konspiracyjnej KG AK.

²⁵ Ppłk Jerzy Michalewski (1894–1972), od listopada 1944 r. dyrektor Departamentu Obrony Narodowej Delegatury Rządu.

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Kazimierz Bagiński
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Adam Bini
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Józef Chaciński
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Eugeniusz Czarnowski
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Józef Stomler-Duśki
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Jan Stanisław Jankewski
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Stanisław Jasiukowicz
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Kazimierz Kobyłański
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Stanisław Michałowski
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Stanisław Miękwa
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Leopold Okulski-Miedziński
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Antoni Fajdak
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Kazimierz Puzak
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Zbigniew Stypułkowski
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Franciszek Urbaniski
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

POCZTA
REGION ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
75zł.

Aleksander Zwieryński
PROCES SZESNASTU
18-21 VI 1945

skiej, Woronicz oświadczył: „Nie mam upoważnienia z niczyjej strony na wyrażanie poglądu takiego czy innego, jeśli jednak płk Pimienow chce usłyszeć moje prywatne zdanie, to jest ono następujące: AK nie może mieć zaufania do strony rosyjskiej, gdyż w Wilnie, Lublinie, Zamościu i wszędzie aresztowano tysiące oficerów i żołnierzy AK [...]. To AK stało się obecnie synonimem największego przestępstwa u władz sowieckich. Ciągłe trwają dalej aresztowania i prześladowania ludzi, których jedynym przestępstwem jest jakakolwiek, choćby pozorna łączność z AK. PPR powoduje donosy, milicja szaleje. [...] taki system nie przyczynia się bynajmniej do wytworzenia sytuacji, która by dawała możliwość wiary w szczerą intencję władz sowieckich co do proponowanych rozmów. Władze sowieckie i bezpieczeństwa, zamiast tępić prawdziwych wrogów, byłych agentów Gestapo i żandarmerii niemieckiej, którzy nawet obecnie zajmowali wysokie stanowiska w hierarchii PPR [...], cały swój wysiłek nastawiają na wyszukiwanie ludzi z AK. Polakom jest wszystko jedno, czy aresztuje ich Gestapowiec, żandarm, NKWD-ysta czy milicjant, my chcemy Polski wolnej i niepodległej, a takiej nie mamy, dlatego nie możemy mieć zaufania do władz sowieckich”.

Pimienow w odpowiedzi stwierdził, że: „do Wisty była inna polityka, a na zachód musi być inna, bo tu jest więcej AK i władzom sowieckim zależy na tym, aby był utrzymany spokój. A tymczasem AK wysadza pociągi, zabija ludzi, robi napady na banki itd. [...] obecnie będzie stosowana inna polityka, bo takie są postulaty Armii Sowieckiej, która nie ma wpływu na to, co robią polskie władze bezpieczeństwa”.

Replikując, Baczyński i Woronicz odpowiedzieli, że zmiany w postępowaniu Sowietów nie ma, faktem natomiast bezspornym jest, że prześladowania akowców trwają nadal. Na zakończenie spotkania Pimienow zwrócił się z prośbą do delegacji akowskiej, by ta doręczyła jego listy – w których zaprasza na spotkanie ze sztabem Żukowa, gwarantując obu bezpieczeństwo osobiste – gen. Okulickiemu i wicepremierowi Jankowskiemu.

Woronicz z Baczyńskim oświadczyli, że doręczenie listów nie będzie sprawą prostą i potrwa od 7 do 10 dni, ponieważ nie posiadają bezpośredniego kontaktu z AK, a łączność jest utrzymywana jednostronnie. Listy po ich sporządzeniu dostarczyć miał gen. „Skąta”. Na zakończenie rozmów, jak podaje Woronicz, interweniowali u Pimienowa w sprawie aresztowania Matejaka²⁶ i Barbary Kostrzewskiej²⁷, której Woronicz był wielbicielem.

Następnego dnia, tj. 5 marca, gen. „Skąta” dostarczył listy od Pimienowa²⁸. Do ich przekazania Jerzemu Michalewskiemu nie doszło, gdyż ten ani 6, ani 7 marca na umówionym kontakcie w Brwinowie się nie zjawił. Podobno nie mógł odnaleźć adresu, ponieważ ulica miała dwie nazwy. Tak przynajmniej wyjaśnił swą nieobecność Woroniczowi. Do spotkania doszło dopiero przez kontakt prywatny 9 marca. Wtedy Woronicz w obecności „jednego ze znajomych”²⁹ wręczył oba listy. Władysław Minkiewicz wspomina, że Woronicz zwrócił

²⁶ Brak bliższych danych.

²⁷ Barbara Kostrzewska (1915–1986), polska śpiewaczka, sopran liryczno-koloraturowy. Debiutowała w 1937 r. w Operze Warszawskiej. W czasie wojny należała do AK (ps. „Maria”). Uczestniczyła w Powstaniu Warszawskim. Po wojnie była solistką oper w Bytomiu (1946–1949), Poznaniu (do 1954 r.) i Warszawie (do 1957 r.). Następnie była kierownikiem artystycznym i solistką Teatru Muzycznego Spółdzielczego w Warszawie (do 1959 r.), operetki w Lublinie (do 1966 r.) i Wrocławiu (do 1979 r.).

²⁸ Na fotokopii listu Pimienowa do Okulickiego widnieje data 6 marca (*Armia Krajowa w dokumentach...*, t. V, po s. XL).

²⁹ Był to prawdopodobnie Władysław Minkiewicz, por. W. Minkiewicz, *Wspomnienia...*, s. 138–139.

się do niego z prośbą o pomoc w ich doręczeniu: „wręczył mi je błagając, żebym je przekazał adresatom, bo w przeciwnym razie będzie ponownie aresztowany. Listy przyjąłem...”³⁰

Następnego dnia Minkiewicz przekazał Stanisławowi Kauzikowi, dyrektorowi Departamentu Informacji Delegatury Rządu, list do Jankowskiego, a płk. Jerzemu Michalewskiemu list do gen. Okulickiego³¹. Listy do adresatów dotarły szybko. W depeszy do premiera z 11 marca 1945 r. wicepremier Jankowski pisał: „Obecnie otrzymaliśmy niemal jednobrzmiące pisemne zaproszenie podpisane przez płk. gwardii Pimienowa...”³²

Woronicz jednocześnie zameldował, że jest przez „bolszewików” rozkonspirowany, a przeciąganie rozmów staje się coraz trudniejsze i grozi im aresztowaniem. Prosił o dalsze instrukcje oraz pieniądze, ponieważ, jak pisze w raporcie: „w każdym wypadku z tego terenu z Baczyńskim spalać się będziemy musieli”.

Ustalono, że kolejne spotkanie odbędzie się 13 lub 14 marca. Do następnych spotkań już jednak nie doszło. Woronicz naciskany przez Rosjan 15 marca powiadomił pisemnie: „p. dyr. Jerzego, prosząc o przyspieszenie odpowiedzi oraz ewentualny kontakt...”

W sobotę 17 marca, jak podaje Woronicz, otrzymał odręczne pismo od: „starszego lejtnanta prof. Korczak-Chodkiewicza adresowane do płk. Nowaka”³³. W piśmie tym zaprasza na spotkanie, w miejscu wskazanym przez Nowaka, gdyż chciałby omówić i przedstawić trudności, jakie są powodem, że do spotkania nie dochodzi”³⁴.

18 marca 1945 r. Woronicz pisze pismo – raport do gen. L. Okulickiego, kopię zachowuje dla siebie, a drugą wręcza „Baczyńskiemu”. W tym niezwykle ważnym dokumencie Woronicz pominął jednak kilka istotnych elementów, które najprawdopodobniej były przyczyną zerwania z nim kontaktu. O pierwszym dowiadujemy się z meldunku jednego z podkomendnych Woronicza plut. pchor. Olgierda Bujwida, który 18 czerwca 1945 r. pisze: „w początkach marca br. usiłowała bojówka »Anatola«³⁵ of[icera] sztabu grupy [...] zlikwidować kpt. »Jurgara«. Po wyjaśnieniu przez niego sprawy w K[omendzie] G[łówniej] okazało się, że wyrok został samowolnie i bezpodstawnie wydany przez Anatola. Anatol powyższej sprawy całkowicie się wyparł”³⁷.

Drugi problem to zatajenie próby samobójstwa. Informacja o tym zachowała się w raporcie nr 8 z 24 marca 1945 r. „Krzemienia”, czyli mjr. Wincentego Kwiecińskiego, szefa kontrwywiadu przy gen. Okulickim: „We wtorek 11 b. m. »Jurgara«, używający obecnie pseudonimu »Wir«, podczas konferencji z szefem Razwiedupru [?] płk. gwardii Pimienowem oraz szefem kontrwywiadu sowieckiego [?] Iwanowem w Pruszkowie otruł się. W stanie ciężkim, lecz nie beznadziejnym przewieziony został do szpitala polskiego w Pruszkowie, gdzie pilnowali go 2 funkcjonariusze NKWD, jak twierdzili: »Z obawy przed ponownym zamachem na swoje życie, dzielnego, lecz nad miarę nerwowego Polaka«. U Pimienowa wraz z »Wirem« był prok. »Baczyński« oraz »Jerzy«. W rozmowie jednak udziału nie brali, pozostając w przyległym pokoju. Wg ostatnich relacji »Wir« znajduje się już na wolności.

³⁰ W. Minkiewicz, *Wspomnienia...*, s. 138–139.

³¹ *Ibidem*, s. 139.

³² *Armia Krajowa w dokumentach...* t. V, s. 323.

³³ Pseudonimu „Nowak” używał Stefan Korboński, dyrektor Departamentu Spraw Wewnętrznych Delegatury Rządu na Kraj, nie posiadał jednak stopnia ppłk.

³⁴ Odpis pisma miał zostać przesłany przez Woronicza przy raporcie z 18 III 1945 r.

³⁵ Ppor. czasu wojny Seweryn Skowroński „Anatol”.

³⁶ Wykreślone, prawdopodobnie „Jurata”.

³⁷ Meldunek „Ulewy” z 21 VI 1945 r. (Archiwum b. UOP, nr 1686–1699, poz. 179).

Informator nasz widział raport jego adresowany do gen. »Niedźwiadka«, w którym »Wir« prosi o odbycie rozmowy z Żukowem. O wypadku w Pruszkowie nie wspomina. Bezpośrednio po zwolnieniu skontaktował się w »Orkanem«³⁸ z KN-u, z którym współpracuje na terenie zachodu – Biuro Ziem Nowych, i opowiadał mu o państwowej doniosłości spraw, które załatwia³⁹. W tym samym meldunku Kwieciński odnotowuje jeszcze jeden interesujący fakt: „W kancelarii NKWD »Tissot« rozpoznał urzędującego por. AK »Gustawa«. Pseudonimu „Gustaw” używał także Zbigniew Makusz-Woronicz.

Próbę samobójstwa potwierdza Sierow: „Przedsięwzięliśmy środki dla uratowania życia »Wira« po to, żeby kontynuować dalszą kombinację. Po zakończeniu leczenia »Wira« w naszym szpitalu wojskowym w ciągu trzech dni nastąpiła poprawa i on ponownie został włączony do kombinacji w kwestii »rozmów«”.⁴⁰

Trzeci najważniejszy zatajony przez Woronicza fakt to szantaż ze strony Rosjan. Pisze o tym Sierow w raporcie z końca marca 1945 r.: „Stwierdziliśmy również, że w osadzie Milanówka [sic!] mieszka kochanka »Wira« Kuszczewska [Kostrzewska] Barbara⁴¹, artystka warszawskiego Teatru Wielkiego Operowego. Na temat Kuszczewskiej [Kostrzewskiej] w warszawskiej grupie operacyjnej były dane agenturalne, świadczące o jej kontaktach z dowództwem głównym »AK«. W związku z tym Kuszczewską [Kostrzewską] aresztowaliśmy. Major »Wir«, dowiedziawszy się o jej aresztowaniu, niepokoił się jej losem, i podczas kolejnego spotkania z pułkownikiem Pimienowem bardzo prosił o jej zwolnienie [...] Wyraziliśmy zgodę na jej zwolnienie, ale pod warunkiem szybszego zorganizowania spotkania z przedstawicielami dowództwa głównego »AK«. Jednocześnie z tym wyraziliśmy zainteresowanie spotkaniem także z głównym delegatem londyńskiego rządu emigracyjnego Jankowskim, z którym organizacja AK jest ściśle powiązana i podlega mu w swojej praktycznej działalności”⁴².

Każdy z powyższych faktów wystarczał do przerwania kontaktów z Woroniczem. Fakt, że była to, jak wszystko wskazuje, świadoma decyzja, potwierdza list Bujwida z 1946 r. do gen. Michała Tokarzewskiego-Karaszewicza: „Na skutek lekko niewłaściwego postępowania kpt. »Jurgara« zostali oni zmienieni 15 III [19]45 przez por. »Sława« i mnie jako pomocniczego”⁴³. Być może o zrezygnowaniu z usług Woronicza i Baczyńskiego zdecydowała decyzja Delegata Rządu o przyjęciu zaproszenia Pimienowa i tym samym Woronicz stał się zbędny. Musimy pamiętać o tym, że – jak wiele wskazuje – o utrzymywaniu przez Okulickiego kontaktów z Pimienowem via Woronicz nikt w Delegaturze Rządu nie wiedział.

Okulicki kontynuował rozmowy z Pimienowem za pośrednictwem por. „Sława” i Bujwida: „Osobiście brałem udział w doręczeniu 2 listów od gen. Iwanowa do gen. »Niedźwiadka« oraz w rozmowach, których celem było uzgodnienie warunków. Gen. Iwanow żądał ujawnienia się sztabu AK i w konsekwencji całej AK; gen. »Niedźwiadek« żądał uprzedniego zaprzestania jakichkolwiek represji w stosunku do byłych członków AK i rozwiązania obozów koncentracyjnych, gdzie więzieni byli b. żołnierze AK. Na tym punkcie rokowania utknęły – stało się to w końcu marca – i wszelkie dalsze rozmowy miały wyłącznie na celu odwlekanie chwili rozpoczęcia represji przeciw AK na wielką skalę. W tym mniej więcej czasie

³⁸ Pseudonimu „Orkan” używał Adolf Gozdawa-Reutt, członek kierownictwa Konfederacji Narodu.

³⁹ Raport „Krzemienia” nr 8 z 24 III 1945 r., Archiwum b. UOP, 1737, nr 4960.

⁴⁰ Raport Sierowa wysłany przed 5 IV 1945 r. [w:] *Proces szesnastu...*, s. 447.

⁴¹ Chodzi o Barbarę Kostrzewską.

⁴² Raport Sierowa wysłany przed 5 IV 1945 r. [w:] *Proces szesnastu...*, s. 446–447.

⁴³ A. Chmielarz, J. Sawicki, *Jeszcze jeden świadek...*

wystąpił Delegat Rządu swoich przedstawiciele do Armii Czerwonej i doszedł do porozumienia, tak że nastąpiła znana konferencja i ujawnienie 16 członków rządu podziemnego.

Jeżeli chodzi o mój udział w rozmowach, to ograniczał się on do obecności, notowania wszelkich kwestii i zastrzeżeń podnoszonych przez stronę sowiecką i szczegółowego rozpracowywania zagadnień omawianych w trakcie rozmowy. Przedmiot rozmów określał każdorazowo por. »Sław« na podstawie otrzymanych instrukcji. Do mnie również należało ustalenie godziny i miejsca spotkania⁴⁴.

14 marca, w odpowiedzi na zaproszenie Pimienowa, zjawił się u niego wystannik Delegata Rządu Józef Stemler-Dąbski, który, jak pisze Sierow, sondował w rozmowie szczerłość zamiarów Sowietów i kiedy utwierdził się w tym, od razu złożył propozycję przeprowadzenia – wstępnego – spotkania Jankowskiego z Pimienowem. Od tej chwili wydarzenia potoczyły się szybko⁴⁵.

17 marca doszło do pierwszego spotkania Jankowskiego z Pimienowem, który: „żądał usilnie rozmowy z Termitem [Okulickim] i między innymi poruszył sprawę ujawnienia się stronnictw, konieczność zlania w jeden nurt wszystkich prądów demokr[atycznych], zaś Sobol [Jankowski] sprawę przewiezienia naszej ekipy do Londynu i z powrotem dla porozumienia się z Rządem”⁴⁶.

Następnego dnia, tj. 18 marca, z Pimienowem rozmowy przeprowadzili ludowcy (Kazimierz Bagiński, Adam Bień i Stanisław Mierzwa), do których Pimienow dotarł za pośrednictwem byłego komendanta Batalionów Chłopskich na województwo warszawskie, adwokata Tadeusza Wyrzykowskiego. Posłużyło to zresztą Pimienowowi do wywarcia presji na Jankowskiego. Jak pisał Sierow: „Na pierwszym spotkaniu pułkownika Pimienowa z Jankowskim ten ostatni, dowiedziawszy się, że na następny dzień powinno odbyć się spotkanie z kierownictwem podziemnej partii Stronnictwo Ludowe, wyraził pretensję, że my działamy z pominięciem jego i oświadczył, że on może zorganizować spotkanie z przywódcami wszystkich podziemnych partii”⁴⁷.

20 marca rozmawiali z Pimienowem przedstawiciele Stronnictwa Pracy (Józef Chaciński i Franciszek Urbański) i Stronnictwa Narodowego (Stanisław Jasiukowicz i Kazimierz Kobyłański). Tego samego dnia Pimienow dał znać, że Sowiety godzą się na wystąpienie do Londynu samolotem dwunastu osób⁴⁸.

21 marca zorganizowano następne spotkanie Delegata Rządu, na którym ustalono, że 27 marca odbędzie się spotkanie delegacji w składzie: Delegat Rządu, gen. Okulicki, przewodniczący RJN Kazimierz Pużak, a dzień później, tj. 28 marca, członków Krajowej Rady Ministrów i Rady Jedności Narodowej. Sierow po tym spotkaniu napisał: „Wczoraj na spotkaniu tow. Pimienowa z wicepremierem Jankowskim był opracowany plan przyszłych spotkań z przedstawicielami partii politycznych. Plan ten obliczony jest na ujęcie kierownictwa pięciu partii politycznych wchodzących w skład podziemnego rządu, wicepremiera Jankowskiego, a także przedstawiciele partii wchodzących do Rady Jedności Narodowej”⁴⁹.

⁴⁴ *Ibidem*.

⁴⁵ Raport Sierowa wysłany przed 5 IV 1945 r., [w:] *Proces szesnastu...*, s. 447.

⁴⁶ Depesza L.dz.K. 1705/45 (Stefana Korbońskiego „Nowaka” do premiera) z 31 III 1945 r. Fotokopia w zbiorach autora.

⁴⁷ Raport Sierowa wysłany z Warszawy przed 5 IV 1945 r. [w:] *Proces szesnastu...*, s. 448.

⁴⁸ Depesza L.dz.K.1705/45 z 31 III 1945 r. W depeszy z 25 III 1945 r. gen. Okulicki informował gen. Andersa, że samolot ma zostać dostarczony 29 marca (*Armia Krajowa w dokumentach...*, t. V, s. 353).

⁴⁹ Raport Sierowa wysłany z Warszawy przed 23 III 1945 r., [w:] *Proces szesnastu...*, s. 432.

Jak wspomina Kazimierz Pużak, Jankowski nie podejrzewał podstępny: „Delegat chodził początkowo na konferencję zaopatrzone listem żelaznym – dotrzymany. Obecnie już tych listów żelaznych nie używa. Wzajemna ufność. Ugruntowuje się bajeczka o pomocy dowództwa (marsz. Żukow) w wylocie delegacji polskiej do Londynu dla ostatecznego dogadania się z rządem Arciszewskiego. Teza, że jest to naturalny wynik umowy krymskiej, panuje i zaprzęta wszystkich, nie wyłączając oczywiście Delegata”⁵⁰.

O zamierzonym aresztowaniu przywódców Polskiego Państwa Podziemnego Sierow poinformował Bolesława Bieruta i Edwarda Osóbkę-Morawskiego. Bierut i Osóbka-Morawski prosili o wstrzymanie się z aresztowaniami do czasu skonsultowania sprawy z Moskwą. Według Sierowa zamierzali wyrazić zgodę na włączenie niektórych polityków w skład rządu lub przyciągnąć ich do współpracy. Bierut był zdania, że Jankowskiego, Mikołajczyka, Witosa i innych jako sprawców: „walki bratobójczej narodu polskiego (powstanie warszawskie i opór wobec zarządzeń PKWN w Polsce) [...] uważają za słuszne pociągnąć [...] do odpowiedzialności za te zbrodnie”⁵¹. Sierow podzielał to stanowisko: „Ze swej strony uważam za słuszne, żeby pod pretekstem przeprowadzenia rozmów zebrać przedstawicieli wszystkich partii w określonym miejscu, wziąć ich pod straż, a następnie dać możliwość Bierutowi i Morawskiemu przeprowadzenia z nimi rozmów, po których zdecydować o aresztowaniu czy częściowym zwolnieniu. Proszę o dyrektywy”⁵².

Mimo zalecenia utrzymania przygotowywanej operacji w tajemnicy została ona rozgłoszona wśród członków lubelskiej CK PPS, zapewne przez Osóbkę-Morawskiego, co wywołało irytację Sierowa⁵³. Informacja faktycznie wyciekła, bo Kazimierz Bagiński otrzymał ostrzeżenie, które ten odczytał 26 marca na posiedzeniu RJN. Jak zanotował Pużak, wiadomość tę potraktowano jako: „zupełnie widoczną próbę stoperdowania konferencji. Albowiem gdybyśmy nie wzięli udziału w tej konferencji – to sądząc po dalszych perypetiach – Moskale mogliby z całą stanowczością twierdzić, że podziemie polskie unika spotkań, gdyż ma na sumieniu wszystkie akty antyradzieckie i oczywiście »dąży do wojny z ZSRR«. Dodatkowo zaś podziemie uchylając się od rozmów ze stroną rosyjską, i to na wezwanie dowództwa wojskowego Sowieców, w którego zasięgu działa strona polska, tym samym uchyla się od rozmów (konsultacji jättańskiej) z Anglią, Ameryką i ZSRR. Nie da się zaprzeczyć, że większość z delegatem i rządem nie przypuszczała, że jednak autor karteczki się nie mylił. Jednak niezależnie od przypuszczenia racja stanu wymagała bez względu na to, co wyniknie, stawiennictwa naszych osób...”⁵⁴

Jedynym, który się wahał do końca, był gen. Okulicki. Jak podaje Kwieciński w swym raporcie uzupełniającym do sprawy szesnastu z lipca 1945 r., „na posiedzeniu DR Jankowski mu powiedział: »Pan, Panie Generale, jest Szefem Wydziału Wojskowego w D[elegaturze] R[ządu], zatem jako taki...« – »No, tak słusznie – pojedę« – powiedział »Niedźwiadek«”⁵⁵.

27 marca do Pruszkowa na rozmowy z gen. Iwanowem udali się Delegat Rządu J.S. Jankowski, gen. L. Okulicki, przewodniczący Rady Jedności Narodowej K. Pużak i tłumacz J. Stemler-Dąbski. Po ich powrocie z Pruszkowa miało odbyć się wspólne posiedzenie Kra-

⁵⁰ K. Pużak, *Wspomnienia...*, s. 95–96.

⁵¹ Raport Sierowa wysłany z Warszawy przed 23 III 1945 r., [w:] *Proces szesnastu...*, s. 432.

⁵² *Ibidem*, s. 433.

⁵³ *Ibidem*, s. 436.

⁵⁴ K. Pużak, *Wspomnienia...*, s. 97.

⁵⁵ Fotokopia w zbiorach autora. Na depeszy Korbońskiego z 31 III 1945 r. znajduje się odręczna uwaga komentująca udanie się na rozmowy gen. Okulickiego, naniesiona po jej odebraniu 1 IV 1945 r.: „Nie miał prawa. Zrobił to wbrew rozkazom”.

jowej Rady Ministrów i Rady Jedności Narodowej. Ponieważ z Pruszkowa nikt nie wrócił, posiedzenie się nie odbyło. Wzbudziło to zaniepokojenie, jednak nie na tyle silne, by poczekać na wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. Postanowiono iść na wyznaczoną na dzień następny konferencję, mając nadzieję, że delegat, Pużak i Okulicki już może rozpoczęli konferencję z płk. Pimienowem.

28 marca 1945 r., mimo że z obrad wstępnych nikt nie powrócił, reszta delegatów stawiała się na rozmowy. Do żadnych rozmów nie doszło. Następnego dnia delegację polską przewieziono na Okęcie, a stamtąd do Moskwy, do więzienia NKWD na Łubiance. Dzień wcześniej przywieziono tam Jankowskiego, Pużaka i Okulickiego.

Bierut i Osóbka-Morawski nie zostali poinformowani o aresztowaniu szesnastu. Sierow powiadomił ich, że rozmowy z Jankowskim nie powiodły się: „Jankowski i pozostali ukryli się, są podejrzenia, że zostali uprzedzeni o możliwości zatrzymania”⁵⁶. Aresztowanie szesnastu Sowieci utrzymywali w tajemnicy do 3 maja 1945 r., kiedy to Mołotow w San Francisko publicznie potwierdził ten fakt.

Podstępne, wiarołomne aresztowanie przywódców Polskiego Państwa Podziemnego dokonane przez Sierowa pozwoliło Stalinowi na wyeliminowanie faktycznych przedstawicieli społeczeństwa polskiego z pertraktacji o utworzeniu Tymczasowego Rządu Jedności Narodowej, co w efekcie doprowadziło do pełnego podporządkowania Polski Moskwie.

6 maja oficjalny komunikat w tej sprawie opublikowała agencja TASS, podając, że: „grupa nie zniknęła, ale została aresztowana przez władze wojskowe i znajduje się obecnie w Moskwie w śledztwie”⁵⁷.

Do prowadzenia śledztwa – jak pisze Stefan Radewicz (Rodziewicz)⁵⁸ – skierowane zostały pokaźne siły i środki aparatu NKWD i NKGB. Na czele specjalnej brygady śledczej stanął szef Oddziału Śledczego do Spraw Specjalnych NKGB, komisarz bezpieczeństwa państwowego Włodzimirskij, jego zastępcą był płk Lew Szwarcman. W wielu przesłuchaniach uczestniczyli: zastępca szefa NKGB Kobułow i zastępca szefa NKWD Krugłow. Sądem kierował przewodniczący Kolegium Wojskowego Sądu Najwyższego ZSRR Wasilij Ulrich, a wspierali go gen. mjr służby sprawiedliwości Nikołaj Afanasjew, Generalny Prokurator Wojskowy Armii Czerwonej, oraz radca państwowy służby sprawiedliwości Roman Rudenko.

W ramach postępowania śledczego i sądowego przesłuchano wielu świadków, sporządzono przeszło 200 protokołów z przesłuchań „16 podejrzanych”. Ostatecznie 14 czerwca 1945 r. został sporządzony akt oskarżenia i 16 czerwca przedstawiony Anastasowi Mikojanowi. Akt ów zarzucał oskarżonym zorganizowanie partyzanckich oddziałów zbrojnych na tyłach Armii Czerwonej; powołanie podziemnej – politycznej i zbrojnej – organizacji „Nie”; terrorystyczną i szpiegowską działalność oddziałów AK i „Nie”; pracę radiostacji AK i rządu podziemnego na tyłach Armii Czerwonej oraz przygotowanie wspólnego wystąpienia z Niemcami przeciw ZSRR. Proces rozpoczął się 18 czerwca przed najwyższym sądem wojskowym w Moskwie.

Wyrok ogłoszono 21 czerwca. Gen. Okulicki został skazany na 10 lat więzienia, Jankowski na 8 lat, Bień i Jasiukowicz po 5 lat, Pużak 18 miesięcy, Czarnowski 6 miesięcy, Chaciński, Mierzwa, Stypułkowski i Urbański po 4 miesiące. Uniewinniono Kobylańskiego, Michałowskiego i Stemplera-Dąbskiego.

⁵⁶ Raport Sierowa wysłany z Warszawy 27 III 1945 r., [w:] *Proces szesnastu...*, s. 436.

⁵⁷ Oświadczenie TASS wraz z komunikatem Agencji „Polpres”, „Rzeczpospolita” (Łódź), 7 V 1945.

⁵⁸ S. Radewicz, *Proces szesnastu*, „Mieźdunarodnaja Żyżń” 1991, nr 4, s. 130 i n.

Proces przywódców Polskiego Państwa Podziemnego odbywający się równolegle z rozmowami Komisji Trzech, zakończonymi powołaniem Tymczasowego Rządu Jedności Narodowej, był publicznym pokazem siły Stalina. Stalin po raz kolejny udawał światu, że nie musi się liczyć z pozostałymi partnerami Wielkiej Trójki i zajmuje w niej pierwsze miejsce. W tej sytuacji nie mógł się obronić żaden z wariantów polityki polskiej – protestu narodowego ani politycznej ugody.

W październiku 1989 r. Prokurator Generalny PRL zwrócił się do Prokuratury Generalnej Związku Sowieckiego o postępowanie rehabilitacyjne w sprawie Okulickiego i pozostałych skazanych. 19 kwietnia 1990 r. Plenum Sądu Najwyższego ZSRR orzekło, że w działalności oskarżonych nie było cech przestępstwa i uznało wyniki postępowania rehabilitacyjnego.

„Sprawa śledcza nr 7859 przeciwko organizatorom i kierownikom polskiego podziemia na tyłach Armii Czerwonej, na terenach Zachodniej Ukrainy i Białorusi, na Litwie i w Polsce...” została odtajniona. Z liczącego 36 tomów zbioru akt do dziś pozyskano tylko niewielką część w postaci kopii kserograficznych, mimo że jego częścią są akta śledcze wielu znaczących spraw akowskich⁵⁹.

⁵⁹ W wyniku zabiegów polskiej służby dyplomatycznej (głównie konsula generalnego RP w Moskwie Michała Żórawskiego) niezbyt wielka część tego zbioru przekazana została Polsce w postaci kopii kserograficznych. Pozyskane dokumenty zostały opublikowane w 1993 r. w tomie: *Sprawa 16-tu. Protokoły przesłuchań gen. Leopolda Okulickiego „Niedźwiadka” i współoskarżonych*, oprac. A. Chmielarz, A.K. Kunert.

Oskarżajcie nas wszystkich, nie tylko szesnastu;
sądźcie poległych w grobie, to też winowajcy.
Sądźcie szkielet, co z wojny pozostał się miastu,
gdy wyście jeszcze z diabłem kumali się, zdrajcy...

Kazimierz Wierzyński, fragment wiersza *Na proces moskiewski*